

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/196/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3711205048
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2012:3711205048.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Stanislavy Markovej a JUDr. Romana Hargaša v právnej veci žalobcu J. R. R., C. L., L. XX, A.: XX XXX XXX proti žalovaným 1) Z. R., bytom J., X. H. XXX/XX, prechodne bytom J., X. H. XXX/XX-XXX, 2) H. L., bytom J., F. XXX/XX, 3) E. L., bytom J., F. XXX/XX, 4) J. F., bytom J. XXX a 5) E. F., bytom J. XXX, o zaplatenie 8.575,43 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25. júla 2011, č.č. 6C/104/2011-45 jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietavej časti p
o t v r d z u j e .

Žalovaným 1), 2), 4) náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaných 1), 2), 4) zaplatiť žalobcovi 8.546,38 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.477,40 Eur od 01.05.2011 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 508,50 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Vo zvyšku žalobu zamietol. Proti žalovaným 3) a 5) konanie zastavil s tým, že žalovaným 3) a 5) náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 23a ods. 1, 2 zákona č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ust. § 54 ods. 1, § 52 ods. 2, 3, § 517 ods. 2, § 546 a § 548 ods. 1 OZ. Súd mal z dokazovania za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanými 1), 2), 4) vznikol právny vzťah na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorú uzatvorili dňa 04.06.2004 podľa § 497 Obchodného zákonníka. Žalovaní 1), 2) ako dlžníci sa zaviazali vrátiť žalobcovi poskytnutý úver. Následne žalovaní porušili zmluvné povinnosti splácať úver riadne a včas a žalobca preto dôvodne v zmysle zmluvy od nej odstúpil a písomne požadoval zaplatenie celej nesplatennej istiny úveru vo výške 8.477,40 Eur. Povinnosť žalovaného v 4. rade uhradiť žalobcovi nesplatený úver vyplýva z jeho ručiteľského záväzku v zmysle § 546 OZ. V konaní vedenom pod sp. zn. 4C/44/2011 bolo preukázané, že žalovaní 3) a 5) zmluvu nepodpísali, a preto z tohto dôvodu žalobca vzal voči nim žalobu späť, a preto voči nim bolo konanie v súlade s § 96 ods. 1 O.s.p. zastavené. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanej veci nejde o spotrebiteľský právny vzťah. Žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu podnikateľskej činnosti a žalovaní vystupovali ako spotrebiteľia. Na právny vzťah, založený danou zmluvou, sa potom vzťahujú nielen ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zákon č. 310/92 o stavebnom sporení, ale aj citované ustanovenia Občianskeho zákonníka a spotrebiteľských zmluvách, ako aj ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Je teda irelevantné, podľa akého právneho predpisu bola zmluva uzatvorená, resp., či účastníci zvolili režim Obchodného zákonníka. Podľa § 54 ods. 1 OZ sa na daný vzťah použije prednostne to ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré je pre spotrebiteľa výhodnejšie oproti úprave

v inom predpise. Vzhľadom na začiatok omeškania, t. j. dňom 29.03.2011, predstavuje úrok z omeškania 9 % ročne z istiny úveru. Ustanovenie Občianskeho zákonníka o maximálnej výške úrokov z omeškania je potom nepochybne výhodnejšie pre spotrebiteľa oproti úprave v Obchodnom zákonníku, preto súd vyhodnotil v zmluve dohodnutý úrok z omeškania 12,9 % ročne za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1, 3 OZ, a preto v časti, kedy úrok prevyšuje úrok stanovený podľa občiansko-právnej úpravy, súd považoval takto dojednaný úrok za neprimeraný. Súd preto po prirátaní istiny úveru 8.477,40 Eur, úroku z omeškania 68,98 Eur, vyčíslenému ku dňu 30.04.2011, došiel k záveru, že celkový dlh žalovaných 1), 2) 4) predstavuje 8.546,38 Eur a súd zaviazal žalovaných, aby žalobcovi zaplatili aj ďalší úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania v sume 29,05 % a úroku z omeškania nad 9 % ročne súd žalobu zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a žalovaní boli zaviazaní k náhrade trov konania vo výške 508,50 Eur titulom súdneho poplatku za žalobu. Späťvzatím žaloby voči žalovaným 3), 5) žalobca procesne zavinil zastavenie konania, preto majú títo žalovaní právo na náhradu trov konania. Keďže im však žiadne trovy nevznikli, súd im náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd priznal iba 9 %-ný úrok z istiny, a teda voči zamietnutiu zvyšku návrhu. Žalobca namietal, že poskytol žalovaným 1), 2) produkty stavebného úveru, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka, a je teda absolútnym obchodom. Zo samotnej podstaty účelu úverovej zmluvy nemožno aplikovať na vzťah žalobcu a žalovaných ustanovenia v spotrebiteľských zmluvách, pretože ide o financovanie nehnuteľností zo stavebného sporenia. Podľa súčasnej platnej legislatívy nepatria zmluvy s týmto účelom medzi spotrebiteľské zmluvy, preto pri určovaní úroku z omeškania sa pohľadávka úročí úrokom z omeškania vo výške 12,79 %, vychádzajúc z ust. § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd sa tiež nezaoberal ust. § 53 OZ, z ktorého vyplýva, že ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvyklú požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Žalobca je toho názoru, že súd musí skúmať, či ide o podstatné prevýšenie odplaty, teda vrátane úrokov z omeškania. Žiadal v konečnom dôsledku, aby krajský súd ako súd odvolací zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zamietavej časti a priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 12,79 % ročne z dlžnej čiastky.

Žalovaní 1) až 5) sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadрили.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a došiel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že v predmetnej veci nie sú žiadne pochybnosti o tom, že zmluva, uzavretá medzi účastníkmi konania, je zmluvou uzavretou medzi podnikateľom a spotrebiteľom a má podobu štandardnej formulárovej zmluvy.

Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V danej veci preto odvolacia námietka žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať Obchodný zákonník, neobstojí, pretože všetky režimy a opatrenia určené na ochranu spotrebiteľov platia bez ohľadu na typ štandardnej formulárovej zmluvy, a teda platia aj vo vzťahu k úverom, teda absolútnym obchodno-právnym vzťahom. Podstatnou teda otázkou pre posúdenie dôvodnosti odvolania bolo, či súd prvého stupňa správne rozhodol, že žalobcovi priznal úrok z omeškania len vo výške 9 % ročne, ani v uplatnenej výške 12,79 % ročne podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa v tom smere, že dohodnutý úrok z omeškania v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je neprijateľnou podmienkou úverovej spotrebiteľskej zmluvy, a preto súd prvého stupňa správne posúdil, že žalobca požadoval úrok z omeškania z dlžnej sumy v rozpore s úpravou podľa Občianskeho práva (§ 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a § 517 OZ) a túto podmienku vyhodnotil ako neprijateľnú.

Preto bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý žalobu zamietol v časti, v ktorej sa žalobca domáhal vyššieho úroku z omeškania, ako je najvyššie prípustný podľa ustanovení Občianskeho zákonníka v spojení s vyššie citovaným Nariadením vlády.

Preto krajský súd ako súd odvolací rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 152 ods. 1 O.s.p. a úspešným žalovaným náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko títo si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnili, z obsahu spisu im žiadne trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .